

РОБЪРТ БЛОХ

МОМИЧЕТО КАРТИНА

Превод от английски: Григор Попхристов, —

chitanka.info

Първият път, когато принцът видя Лани, беше при Сиро.

Тя бе поканена на ядене и пиене. Придружаваше я Гибсън и всичко бе част от предварителна шумна реклама. Беше ѝ дал една вечерна рокля и тя изглеждаше чудесно в нея... или всъщност почти извън нея. Във всеки случай, всички бяха вперили погледи в Лани, а фотографите я щракаха непрекъснато.

В един момент оберкелнерът постави визитна картичка на тяхната маса. Най-отгоре бе гравирано „Принц Ахмед“, а под него на ръка бе изписан един-единствен ред: „Ще ми позволите ли удоволствието да ви правя компания?“

— Кой е този образ? — попита тя Гибсън, показвайки му визитката.

— И питаш?! — завъртя очи Гибсън. — Мила, не е възможно да говориш сериозно. Никога ли не си чела списание „Тайм“? Носят се слухове, че просто плува в мангизи — половин милион на седмица или нещо такова. Договори за петролни доставки, знаеш. Просто чудесно! Тук е по някаква дипломатическа мисия...

— Как изглежда? — поинтересува се Лани. — Можеш ли да ми го покажеш?

Гибсън отново завъртя очи, докато погледът му се спря някъде вдясно.

— Ето там, третата маса отпред.

Лани погледна натам и видя група от четирима мъже. Тримата бяха високи и с бради, а четвъртият — слаб, гладко избръснат и малко по-мургав от своите събеседници.

— Принцът е онзи без брадата — поясни Гибсън. — Разбира се, не е точно от типа Али Хан, но...

Лани се усмихна.

— Не се безпокой — каза тихо тя. — Не ме интересува. Ние се справяме добре и без петролни магнати, така че кому е нужно това...

Тя постави ръка върху китката на Гибсън. Обикновено той не обичаше да бъде докосван, но този път не реагира.

— Ние се справяме добре, нали така? — попита тя. — Имам предвид, че това, което ми поднасяш, не е просто някакъв опит за измама.

Гибсън облиза устни и впери очи в деколтето ѝ.

— Казах ти още при първата ни среща, мила. Зная как да върша амбулантна търговия. Каквото си получила, аз мога да го продам. Не правя ли снимки вече два месеца? Не похарчих ли цяло състояние за негативи, за един гардероб, за този агент, който наех да разгласява името ти? Възнаграждението идва, скъпа. Повярвай ми. Не само относно датата, художествената снимка или фалшивия конкурс. Досега съм изпратил твои снимки в двадесет и три списания и в рамките на няколко седмици ще бъдеш включена в още петдесет. Корици, вътрешни страници, цветни издания! Аз ще тикна това твое красиво бяло тяло в лицето на всяко човешко същество от мъжки пол на възраст от шест до шестдесет. Ще ги накарам да търкат носовете си между твоите...

Главният келнер се изкашля дискретно и постави малък бял плик в ръката на Лани. Тя го отвори.

— Още една визитна картичка — помириса я тя. — Тази просто гласи: „Моля“.

— Почакай за момент. — Гибсън посегна за плика. — Вътре има още нещо. Виж.

— Исусе Христе! — възкликна Лани.

Тя се взряха в рубина, който бе с големината на малко грахче.

Гибсън леко се усмихна.

— Исусе Христе! — отново възкликна Лани.

Тя внезапно стисна скъпоценния камък в ръката си и стана.

Гибсън се извърна с лице към стената.

— Моля те, агънце — промълви Лани. — Ще се забавя само минутка. В края на краищата, аз трябва да го върна.

Гибсън не каза нищо.

— Е, нека не правим сцена от това — каза Лани. — Имам предвид...

Гибсън сви рамене, но продължи да не я гледа.

— Утре ще снимаме плажната серия, помниш ли? — промърмори той. — Ще се мотая до обяд. Опитай се да свършиш дотогава, скъпа. Моля те!

Лани се колебаеше. Тя усещаше как рубина изгаря дланта ѝ. Внезапно се обърна и се отправи към масата на принца. Рубинът гореше и Лани знаеше, че неговите очи също горят. Тя усети, че бузите ѝ пламнаха, когато се усмихна и каза:

— Извинете, вие ли сте джентълменът, който...

Лани се събуди късно следобед на следващия ден. Тя, разбира се, бе забравила за уговорената среща с фотографа и в първия миг дори не се досети къде се намира и какво бе преживяла. После до съзнанието и стигна заобикалящата я среда: голямата спалня в големия апартамент в големия хотел. Позна също дребния мъж, който стоеше до леглото. Когато забеляза, че я гледа, тя се сети да се усмихне. После с артистично движение позволи на завивката да се плъзне от нея, докато се прозяваше и протягаше. Сега завивката я беше открила изцяло. Лани очакваше неговата реакция.

За голяма изненада той се намръщи.

— Моля те, мила моя — каза той, — покрый се.

— Какво има, скъпи? — измърка тя и разпиля косата си. — Не ти ли харесва това, което виждаш?

— Разбира се, че ми харесва. Само гдето в моята страна жените не...

— Не е важно как е в твоята страна — прекъсна го Лани, протягайки ръце. — Сега си тук.

Принцът поклати неодобрително глава.

— Вече е минала половината на деня — каза той.

— Какво общо има това?

— Помислих, че може да си гладна.

— Възнамеряваш да ме водиш на обед ли? — попита Лани, след като се изправи и седна.

— Обедът ще бъде сервиран тук — отвърна принцът. — Вече е поръчан и пристига.

— Тогава ще е по-добре да побързам да се облека — каза Лани, скачайки от леглото. — Ей, любовнико, ще ми подадеш ли нещата?

Но принцът изглежда не я чу. Той беше вече почти излязъл от стаята.

Лани сви рамене. Принцът беше странен човек. Ще трябва да разкаже всичко това на Гибсън, когато го види. Всъщност трябваше веднага да му телефонира и да му обясни защо ще закъснее.

Апаратът беше върху масичката до леглото. Точно преди да вдигне слушалката Лани забеляза плика с името си върху него. Вътре имаше друга визитка с гравираното име, но без нищо написано. А под

визитката имаше зелен скъпоценен камък. Тя го взе и го разгледа. Беше изумруд, два пъти по-голям от рубина от предишната вечер. Взя се първо в него и после в телефона. Накрая поклати глава. Гибсън ще почака. Разбира се, все още възнамеряваше да му разкаже за преживяното, но той просто трябваше да почака...

Гибсън чака доста повече от седмица, преди да се види с Лани. Срецнаха се в неговото студио. Апартаментът на Гибсън заемаше задната му част и точно там го намери Лани.

— Мога да остана само минутка, мили — предупреди го Лани.

— Не ми прилагай този номер с минутката — намуси се той. — Можеше да пропуснеш и „мили“. Какво, по дяволите, се случи с теб?

— Направо е фантастично — отвърна с въздишка Лани. — Помниш рубина, нали? Е, на следващата сутрин имаше изумруд, после диамант, а на третия ден наниз от перли. После подаръкът беше нефритова гривна, а вчера тюркоазена брошка. Кълна се, че не знаех как успяваше да прави това, защото на практика изобщо не напуснахме апартамента му цяла седмица. Доставяха му цялата храна и никой от персонала му дори не ме видя. Прилича ми на приказка от „Хиляда и една нощ“.

— Предполагам, че роклята е също от него — облеци се Гибсън. — Къде намери тази гадост? Защо ти стига чак до брадичката?

— Поръча я специално за мен. Такива имам цял гардероб. Казва, че в неговата страна жените са скромни и че на една съпруга дори не би й минало през ума да се съблече пред своята половинка...

— Така значи — отбеляза Гибсън.

Лани постави ръка на устата си.

— Нямах намерение да ти разказвам всичко това — извини се тя. — Наистина. Но той се връща утре. Помоли ме да го посрещна. Влюбен е до уши, както обичаш да казваш ти. Ами, в края на краищата, той е един от най-богатите хора в света. Ще имам цяло състояние...

— Милата стара любовна песен — измърмори Гибсън.

— Добре де, аз не го обичам. Не можеш да притежаваш всичко... Гибсън присви очи.

— Ти не можеш да притежаваш всичко — каза той. — Не всичко, което искаш.

— Казвам ти, не ме е грижа за любовната част. Мъжете не означават абсолютно нищо за мен. Не по този начин. Не повече, отколкото жените за теб. Но парите...

— Ти не искаш и парите — измърмори Гибсън. — Повярвай ми. — Той отиде до бюрото си в ъгъла на студиото и се върна с лист хартия в ръка. — Това е нещото, което искаш. Хвърли му един поглед.

— Я, та това е моята снимка! На корицата! Има една и на вътрешните страници — гланцирана! Сигурно са от поръчаната по пощата серия, за която ми говореше! О, мили, тези са просто божествени! Мислиш ли, че ще позволят тази снимка по бельо? Ами че то почти ми се вижда...

— Престани да крещаш! — Гибсън отново се усмихна. — Казах ли ти, че идва денят на успеха? Обещах ли ти, че скоро за нас ще настъпят хубави дни? И повярвай ми, това е само началото. Почакай докато наистина разпространим тази твоя фигура. Ти знаеш какво ще се случи тогава. Ще тичат подире ти с писалките си, готови да подписват, и ти ще получиш всякакъв договор, какъвто поискаш — филми, телевизия! Ти видя какво се случи с Монро, Менсфилд и Екберг, нали? Е, това ще бъде още по-голямо нещо.

Лани прехапа устни.

— Сигурен ли си, че не мислиш просто за своята част от сделката?

— Тази част не е важна — отвърна той. — Изкарвах си прехраната още преди да те срещна и сега продължавам да я изкарвам благодарение на теб. Всъщност парите не ме интересуват повече от теб. Ти не искаш да бъдеш звезда заради тях, а за да могат хората да те гледат на екрана — милиони мъже, седнали в тъмнината и вперили опулени очи в тялото ти, с пресъхнали гърла и пръсти, стиснати в юмруци, докато се опитват да надникнат през цепката на роклята ти. А после, когато се приберат у дома, да разглеждат илюстрациите в списанията — тялото, бюста, краката, задника. Ти искаш да закачат снимките ти високо по стените и да си представят какво би било, ако си там, в леглото, с тях. — Гибсън стоеше толкова близо до нея, че Лани усети дъха му в лицето си. — Но от това няма да им стане по-добре, нали, мила? Ти го знаеш това, аз също го разбрах още в мига, в който те видях — ти изобщо не възнамеряваш да се влюбваш в никой, освен в себе си. Своето тяло — ето какво обичаш. Своето тяло и да

знаеш как то въздейства на другите тела. Разбрах го и осъзнах какво бих могъл да направя с него. Ти никога няма да станеш актриса, но аз мога да те направя звезда. Няма да си ничия истинска съпруга, но мога да те направя любовница на целия шибан свят. Така че забрави тези пари. Те не са важни. Те не са същността ти.

Лани отстъпи назад.

— Не зная.

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че знаеш.

— Добре. Не става дума за това. Мисля, че току-що ми каза истината. Точно така се чувствам. Искам да ме гледат. Всичките. Винаги, още от малко момиченце съм го искала. Голямото удоволствие не е когато те докосват или когато се опитват да правят нещо с теб, а просто когато те гледат или когато ти знаеш, че те гледат, и можеш да си представиш какво си мислят...

— Така е — прошепна Гибсън. — Така е, мила. Точно като удоволствието, което изпитвам, когато правя тези снимки. Да дразня хората, да дразня целия този мръсен такован свят. И защо не? Ще им дадем каквото искат те и ще получим каквото искаме ние.

— Няма да е толкова лесно — рече Лани. — Точно това се опитвах да ти кажа. Принцът е много ревнив. Трябваше да се измъкна тайно, за да те видя. Ако той заподозре къде съм...

— Не ставай смешна! — отсече Гибсън. — Това са твоите Щати, забрави ли?! Никой не може да играе тук ролята на ориенталски...

— Господи!

Възклицанието на Лани стресна Гибсън, но реакцията му беше забавена. Имаше време само да се обърне, да види как принцът излиза иззад един от екраните на студиото и да вдигне бързо ръце при вида на пистолета в ръката му.

Но принцът не стреля. Само напредваше, усмихнат и с празен поглед. И когато се приближи достатъчно, ръката му се вдигна и стовари пистолета върху главата на Гибсън.

Когато отново дойде в съзнание, Гибсън бе седнал върху една кушетка в ъгъла на студиото. Принцът седеше срещу него на стол и пушеше цигара. Лани не се виждаше никъде.

— Притесних се, че може да съм ви наранил сериозно — каза принцът. — Затова си помислих, че ще е по-добре да почакам докато се

уверя, че сте дошъл в съзнание.

— Каква трогателна загриженост — промърмори Гибсън. Разтърка болящите го слепоочия. — Мисля, че съм добре. А сега ще е по-разумно да се махнете, преди да съм извикал полиция.

— Не мисля, че ще го сторите — отвърна принцът с усмивка. — Дипломатически имунитет, нали разбирате. Но наистина възнамерявам до минутка да си отида. Мога да ви кажа, ако това ще ви направи по-щастлив, че довечера си заминавам преждевременно.

— Все пак не отнасяте Лани със себе си, нали?

Принцът наведе глава.

— Както казахте, аз не отнасям младата дама. Разбирате ли, подслушах целия ви разговор. Бе добре дошло, защото ме предпази от фатална грешка.

Принцът стана и отиде до вратата.

— Докато двамата говорехте, аз си спомних една от вашите легенди. Историята за Цирцея, красивата прелъстителка, в чието присъствие мъжете се превръщали в свине. Лани притежава тази сила — да превръща мъжете в зверове. Нейното тяло е достатъчно да ги направи умилкващи се разгонени кучета. Вие я мислите за момиче картина, но аз зная, че тя е магьосница. Това, което вие двамата заговоряхте да правите, е лошо и аз съм щастлив, че се спасявам от влиянието му.

Той отваряше вратата, когато Гибсън се изправи.

— Почакайте минутка — каза той. — Къде е Лани?

— Когато ви ударих, тя припадна — отвърна принцът, свивайки рамене, — и аз си позволих волността да я занеса във вашия апартамент. Мисля, че ще я откриете да ви чака в спалнята — едно подходящо място за момиче картина.

После си отиде, а Гибсън се затътри обратно по коридора към своя апартамент. Лампата в спалнята светеше и той примигна, когато застана на прага, усмихвайки се насила. Беше решил да обърне всичко на шега. Принцът си беше отишъл с добро и нямаше непоправими последици. Двамата с Лани щяха да са заедно и да постигнат всичко замислено. Щеше да ѝ се усмихне широко — очакваше ги щастливо бъдеще.

Тя беше там, чакаше го. Принцът сигурно я беше съблякъл, докато е била в безсъзнание, защото беше съвсем гола, изправена до

стената на спалнята с разперени ръце и с прелъстяваща усмивка на лицето.

После Гибсън я погледна по-внимателно и забеляза, че усмивката всъщност беше гримаса. Видя, че нейните ръце и крака бяха не раздалечени, а разперени като крила на орел.

Малко преди да припадне отново, в ушите му проехтяха последните думи на принца, преди да си отиде: „Едно подходящо място за момиче картина“.

Мястото наистина беше подходящо. Принцът бе приковал Лани към стената на спалнята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.